

Патријарх Порфирије: Говоримо Христовом речју, делајмо Његовим делом, Његовим погледом гледајмо једни друге

Његова Светост Патријарх српски г. Порифирије началствовао је 19. јуна 2022. године евхаристијским сабрањем у манастиру Глоговцу, чиме је прослављено 30 година од оснивања Епархије бихаћко-петровачке.

Саслуживали су Његово Високопреосвештенство Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије и преосвећена господа епископи врањски Пахомије, милешевски Атанасије, горњокарловачки Герасим, бихаћко-петровачки Сергије, буеносајрески и јужноамерички Кирило и мохачки Дамаскин, у молитвеном присуству неколико хиљада верних сабраних на 30. традиционалном Јањском сабору. Беседио је Патријарх српски г. Порфирије:

-У име Оца и Сина и Светог Духа. Преосвећени Владико Сергије, домаћине и духовни оче ових простора, Високопреосвећени Митрополите, браћо архијереји, браћо и сестре, велики је благослов данас за све нас што смо се

сабрали у овој светињи у којој су се вековима сабирале душе жедне и гладне Бога, жедне и гладне вечности, истине, правде и љубави. Долазећи жедни овде су ту своју жеђ утољавали тако да су са једне стране били утешени и сити, а са друге стране покренути да трагају и даље, да обогаћују и даље себе Богом, истином, правдом и љубављу. И ми смо се данас, браћо и сестре, сабрали са истим жељама, истим расположењем.

Сабрали смо се јер знамо да Господ хоће да народ Његов буде сабор, а не да било ко од нас буде појединачан, усамљен, макар и не знам колико усавршен. Само онда када смо заједница, када смо једно, када се сабирамо, али не када се сабирамо на било коме и било чему, на идејама од овог света, на вредностима од овог света, него само онда када се сабирамо и налазимо у Христу, у Цркви Његовој, онда јесмо заиста један организам, једна душа, једно тело, онда исто мислимо, исто говоримо, исто деламо. Зашто? Зато што у нама живи Христос, благодат Његова, што онда говоримо Христовом речју, Његовим погледом посматрамо свет, деламо Његовим делом, Његовим погледом гледамо једни друге.

Браћо и сестре, оно што нас сабира и окупља у Христу и вековима овде у овој светињи јесте вера православна. Та вера православна изродила је ову светињу, али не само ову светињу, која јесте грађевина, него многе и многе светитеље Божје. Само не у тако далекој прошлости, после Другог светског рата, из ових крајева, из Јањских области, са Јањске висоравни, надахнути духовношћу ове светиње људи су одлазили у манастире широм Србије, широм српских простора. Када је изгледало да ће безбожничка чизма сатрти и последње семе вере у нашем народу, Јањани су се подигли и сачували све наше светиње и на Косову и широм Србије и у Црној Гори и у Хрватској и у свим земљама где су живели православни Срби, а где или нису смели или нису хтели да славе Бога на свој начин и да покажу и посведоче своје име. Јањани су тада дошли из овог краја, са ове висоравни, и у име свих принели себе на жртву Богу и сачували образ свима нама. Ако бисмо говорили људским параметрима да није било Јања и Јањана ко зна да ли би данас изгледала и Пећка Патријаршија и многе друге светиње на Косову и широм Србије и широм свих крајева онако како данас изгледају или би они који су нашег рода, који су се родили у православној породици, одрасли у православном огњишту, сами затрли трагове свог постојања. Отуда, браћо и сестре, кад год долазимо у ове крајеве, долазимо смирено са осећањем дуга. Сви смо дужни Јању и Јањанима.

Данас, браћо и сестре, славимо Све свете. Данашња недеља је посвећена

Свим светима, а то значи да данас, као и сваке недеље, а још за нијансу више, подсећамо себе и друге да смо позвани да се угледамо на светитеље Божје, на оне из Јања и на све оне који красе календар наше Цркве, да се угледамо на њих не тако што ћемо просто рећи: Ја сам православан! Ја сам шта више православни Србин и ко може мени било шта да каже? Наравно, рећи ћемо и да смо православни и да смо Срби, али то нећемо рећи само речју, то нећемо рећи само словом, то ћемо рећи онако како су светитељи Христови кроз векове говорили. То ћемо рећи собом, својим животом. То ћемо рећи тако што ће Христос из нас говорити, а то, браћо и сестре, значи да ћемо живети по заповестима Христовим, да ће Јеванђеље бити систем вредности који регулише наш живот, по којем ми живимо, које управља наш живот.

Има много система вредности и погледа на свет који покушавају да се наметну, да се наметну често, силом, не водећи рачуна о томе да ли неко коме се то намеће то прихвата, да ли му то одговара, да ли је то његов поглед на свет. Ми свој поглед на свет никоме нећемо наметати, нисмо никада наметали, не намећемо ни сада, али ћемо свој поглед на свет, а то је поглед кроз Јеванђеље, кроз Христа, имати као основ свог живота. Неће то бити само поглед, него ће бити живот, живот у Христу, живот у вери и православљу. Тада ће тај живот бити сведочење, сведочанство и најбољи могући позив да нема ништа лепше од вере хришћанске, да када човек живи Јеванђељем изнутра је слободан, испуњен је радошћу, стало му је до другог, стало је комшији до комшије, брату до брата, стало је деци до родитеља, али и родитељи не жале себе за децу. То је наш поглед на свет.

Треба ли да доказујемо једни другима да многи други погледи на свет и живот по том погледу не рачунају ни на комшију, ни на брата, ни на сестру, родитеље, децу, не рачуна породицу, већ унутар породице једно друго виде као такмаца, као непријатеља, као супарника... Докле смо дошли?! Кажу нам: Кад улазиш у брачну заједницу потпиши уговор да се унапред зна, ако дође до развода, коме шта припада. Мој ђед, као и ђедови многих од нас, ни пред смрт није хтео да тестаментом, а имао је десеторо деце, одреди коме шта припада. Својим синовима, а осморо их је имао, је рекао: Ако се не можете договорити нисте моји, побите се, не интересује ме! Зашто? Зато што за њега није било празника, хришћанског, којег није славио, није било ручка пред којим није изговорио молитву Оче наш, није отишао у постељу а да се није прекрстио и помолио се Господу. То је сведочио својим потомцима, својој деци, а онда је пред Богом знао ако то сведочанство није било аутентично, истинско и исправно узалуд су уговори, потписи и писане речи, јер то је за

овај свет, за пролазност, а ми смо створени за вечност.

Браћо и сестре, славимо данас Све свете. То је наш позив – да будемо свети, знајући да то никада не можемо сами собом и из себе, знајући да смо слаби и немоћни, да падамо, да грешимо, да смо оптерећени и самољубљем и егоизмом и искључивошћу, знајући да смо слаби, али знајући да нас Бог воли, знајући да Његова благодат све може, да онда када му се скромно, смирено и са вером у Њега обратимо молитвом Он је са нама. Тада ми немоћни, најмањи од свих, постајемо свемоћни. Светост је од Њега, Он је тај који чини свете светима, а и ми сви, по речи апостола, свети смо јер смо у Цркви Христовој. Не пише узалуд апостол Павле када се обраћа хришћанима на почетку својих писама: Светима у том и том граду. Свима нам је дато да будемо свети, али и задато. Задато нам је тако што нећемо спречавати да Господ из нас, кроз нас и у нама говори, што нећемо спречавати да се наша православна вера види.

Дакле, чули смо и данашње Јеванђеље у којем Господ каже: Сваки који призна мене пред људима, признаћу и ја њега пред Оцем својим. А ко се одрекне Мене пред људима, одрећи ћу се и ја њега. Има ли већег проклетства, али има ли и веће шансе за нас? Ми се Господа не одричемо свесни својих немоћи, али Њега призивамо да Он у нашим срцима укорени своју реч, своје Јеванђеље, заповест Његову да љубимо Њега читавим својим бићем, али да љубимо, да волимо и једне друге. Ми овде сабрани да волимо једни друге, не да волимо човечанство. Много се данас говори о хуманистичкој љубави, о љубави према онима који су далеко од нас. Да ли ти слушаш Бога докажи и покажи жено у односу на свог мужа, али и ти мужу у односу на своју жену. Ту се докажи! Ако си ту истински и прави онда волиш и читав свет. Покажите се родитељи у односу на своју децу. Да ли се ту распињете? И ви, децо, да ли слушате своје родитеље или мислите: Шта знају ови превазиђени, старомодни? Ми смо прогресивни и напредни. Ту, дакле, да покаже свако од нас истинску љубав, разумевање, спремност да прихватимо једни друге, да опростимо једни другима, да праштамо једни другима, то је кључ. Без тога нема ништа. Охоли хришћанин није хришћанин. Онај који све осуђује, свима држи лекције, боље све зна од свих, мисли да је незаменљив. То није хришћански дух. А где је смирење? Смирење се пројављује у праштању и искању опроштаја. То значи отварању себе и своје душе да те ма какав си сместим овде на своје груди и да за тебе увек имам места ту и обрнуто. То је хришћански и то можда овима који проповедају неке друге системе вредности изгледа као слабост, који би на силу да укину оно што је Бог устројио. Никога ми не осуђујемо унапред, нити ћемо рећи да смо бољи од њих, али немојмо стварати идеологије од онога што Богом није дато. Не

можеш против Бога! Можеш, али ти је кратак пут.

Данас у Јеванђељу Господ каже да нам Он мора бити на првом месту, Његова реч и Јеванђеље Његово, јер кад смо чули да каже Господ ученицима својим: Који љуби оца или матер већма него мене није мене достојан. Или који љуби сина или кћер већма него мене није Мене достојан, не значи то супротно од онога што смо претходно говорили, да не волимо оца, мајку, брата, сестру, децу, родитеље и тако даље. Не, него то значи да само онда када их волимо ослоњени на Јеванђеље Христово, на заповест Божју, само онда када се трудимо да живимо по Јеванђељу Христовом онда ћемо истински волети и оца и мајку и брата и сестру. Онда ћемо их на прави начин волети, не егоистично, не да родитељи очекују од своје деце да испуњавају њихове снове, па кад није тако да имају проблем, не да деца воле своје родитеље само зато што су их донели на овај свет, а да истински и суштински немају право поштовања. Волеће деца своје родитеље само кад Христа и Његову заповест буду непрестано имали пред очима.

Браћо и сестре, православни хришћани, живимо православном вером. Она ће нас научити свему. Она ће нас не само утешити, него дати снагу и храброст да носимо свој крст. У Јеванђељу Господ каже: Носите свој крст. Није то позив на страдање и на мучење, него на чување, опет, Јеванђеља. Није лако бити хришћанин. Лакше је бити нехришћанин, лакше је ићи широким путем овог света, лакше је борити се против других, лакше је бити искључив, али једино што у том случају остајеш празан и скучен изнутра, остајеш лишен за вечност, за љубав, за радост.

Нека би Господ, браћо и сестре, свима нама даровавши нам веру православну дао нам и снаге да том вером живимо, а онда дао љубави да увек будемо спремни, без обзира на препреке које постоје међу нама, да будемо једно, једно где год да смо као православни Срби, а онда шире као православни хришћани независно од тога да ли је неко Србин или не. Веће је то што је православан и што је део народа Божјег, Цркве Његове. Да будемо једно, дакле, у вери без обзира на границе које нас деле, границе политичке које људи стварају. И то је пролазно, а не кажем то ја, то каже апостол Павле: Народи су добили границе и време да упознају Бога. Зато смо створени као народи. Вечно постоји онај народ који је упознао Бога, а то наш, слава Господу и хвала, народ јесте. Границе, пак, стварају силе овог света, а сами знамо да су пролазне, да су варљиве, да су променљиве. Нека буде по том питању како Господ хоће, а ми ћемо бити једно у вери, једно у Христу. Бићемо једна Црква, Црква Православна, Српска Православна Црква, где год

да смо.

Хвала вам на љубави! Молите се Богу и за нас архијереје и знајте да и ми вас истински и дубинском у Христу љубављу волимо. Непрестано мислимо о вама где год да сте. Када бисмо могли хтели бисмо да сваку вашу муку поделимо у свакодневном животу, да је понесемо и узмемо на своја плећа, али исто тако, да учествујемо и у радости, радости Христовој и радости ваше свакодневице, радости којом се радујемо и славио Једног у Тројци Бога, Оца и Сина и

а вас све
и подари

spc.rs